

FODOR GÉZA

FÖLDIDŐNKBEN

– Kovács Vilmos emlékére –

*Lázadás, vértüzes sebekkel
Az Életfában tört szekercék
Mindig fájó, rozsdás vasa –
Mégis fényesülő érték
(Szinte minden sora immár)
Ahogy nő az Idők hossza*

*Régen elszántott gyalogút
Betemetett vízesárok
Hát még az a sok barázda!
Mélyül az éj és a mély kút
Issza álmát a bon álnok
Kormos lángja, csalárd módon
Lámpa, álló harangóra
Akárha új, avagy ódon
Pásztorsíp és kakukknóta
Nem szól, elnémult már régen*

De lobban mégis a kócsagtoll!

*Üli a sírt a vörös ördög
Vigyorgva szónokolgat
Kisajátítva magának
Múltat, jelent, jövő időt
Hogy reszket belé a vasárnap*

*Grál-serlegként padlóváza
Rovátkolt fabatka-érem*

*Csillagolná feledésbe
Méltánytalanul a mindig
Korbatagabb pártos érdek*

*Törvényen kívüli törvény –
Akol és nyáj elorozva
(Pilátus már kezét se mossa)
S mintha morajlana valabol
Gyászt bont vihar magasából
A szédítő szél haragja*

*Hol a büszke szív, a lélek?
A hajdani, hü vitézek?
Kiknek utat Ő mutatott
Követhetőt, szemléletest
Csillagfényt az éjszakából
Hites és rebellis reggelt*

*Mostanra már minden emlék
Zöld borostyán, régi remény
Szkíták, hunok hadi útján
Fényes ösvényre hült estén
Immár végleg, mindétiglen
Sugárzat, eleven példa –*

GYÉMÁNTKŐ A
FÖLDIDŐBEN

VÁRNI, MIKÉNT GODOT-RA

Várni rügyekből robbanó
rendőribb márciusokra
félelmesebben csikorgó
rozsdamart hajnalokra

Madarak nagy fájdalmára
enyhülést hozó szelekre
zúzmarás tájak batárát
szikrázó reggelekre

Napra, félárnyéokra várni
elsötétlőbb árvizekre
tündöklő égre, végtelen
az esélytelen jövőre

Magasan fénylő délibábra
zelniceágak zöldjére
zengő ritmusú dobokon
visszhangzó szívverésre

A rózsára, mely tűzpiros
vérét sírja feketére
szikés mezőn a pázsitos
legvégsőbb menedékre

Reménytelenül a nyárra
a fuldokló szalmaszára
mélyen hánytorgó vadvízen
partra, mely csak elzizzen

Aszályra, jégzivatarra
újabb hét szűk esztendőkre
fákra, honnan esők helyett
rigók, verebek esnek

Várni a várakozásra
mi helyben járva visszatér
lassan majd önmagába, hol
legbenn fehérre izzik már
szebbik évszakunk
a tél

RÁOLVASÁS A GONOSZRA

Engem többé ne kövess
lépj ki lábam nyomából
vérekes szemet se vess
vasalt ajtók sarkából
öreganyád kísérsed

új hold udvarába menj
világtenger mélyére
új királyod ott keresd

halott lakodalmakor
pereg épp az alakor
minden szemet számolj meg
tizenhárom éjen át

nyílik véres szemű mák
majd ha az is beérik
pontosan számold végig
küszöbökön kikopott
lidérces fény látszik ott
öltözz lobos lángjába
boszorkányszél hajába
forogj orsó-pörgéssel
ostorszöges csergéssel
té és tova messzi szállj
vak tükörbe törülközz
körön kívülre költözz
üszkös árnyék paraszán
elfüstölögj, örökre